

Visa från Riksgränsbanan

På uppdrag av Kungl. Järnvägsstyrelsen fick baningenjör Manne Briandt i uppdrag att för Järnvägmuseum söka samla till eftervärlden de visor och arbetssånger som tonat där järnvägsarbetare dragit fram med slägga, borr och spett.

Denna variant av "Visa från Riksgränsbanan" trycktes i Stockholm 1901 under titeln "Ny Jernvägsvisa för Gellivara—Ofotenbanan".

En vi-sa vill jag sjung-a om ral-la-ren i
Nord, om vad han får upp-le-va jag näm-ner någ-ra
ord, i-från den dag han re-ser från hem-met glad och
nöjd till han sin ba-na slu-tat av år och mödor böjd.

När jag från hemmet reste, så glad uti min håg,
långt upp i höga Norden min resas mål jag såg,
då tänkte jag blott föga på mödor och besvär
och på det liv-som leves i ödemarken där.

Nu har jag praktiserat i många långa år,
bland Nordens skog och fjällar, och mången tanke går
tillbaka till min hembygd, där som min vagger stod,
kanhända är jag bortglömd av den mig närmast stod.

Igenom berg och dalar, bland älvar, sjö och skog,
en järnväg nu skall byggas, nog må det bli ett knog.
Från Gällivare kyrkplats till Norska havets strand,
emellan Nordens länder ett nytt föreningsband.

Vart ögat än sig vänder man skådar endast fjäll,
av norrsken starkt belysta i Nordens vinterkväll,
och Polstjärnan den blickar så vänligt på dig ner,
och Karlavagnen skrider sin bana som man ser.

Ej kräsligt får vi leva, vår mat är fläsk och bröd.
En dryck ur klara källan, så lides ingen nöd,
med hurtigt mod vi tåga till arbetet igen,
och mödan vi ej spara, nog kommer vilan sen.

Här schaktas berg och backar, och dalar fyllas opp,
och långa broar byggas utöver flodens lopp.
Ja, tunnlar även sprängas igenom bergen fram,
och allting måste vika för rallar'ns starka arm.

Hit strömmar folk i massor från Sveriges alla hörn,
från Småland, Skåne, Bleking', ja, även Södertörn,
till Norrland står dess resa hit upp till högan Nord,
från Söderns varma lunder till Lapplands frusna jord.

Förtjänsten den är dålig och provianten dyr,
och simpel är vår boning, vi leva såsom djur.
Om dagen slåss med kölden, om natten likaså,
det tager på humöret, det kan man nog förstå.

Då arbetet är färdigt, och vi avlöning fått,
då resa vi till staden att festa lite smått.
Då glömmes alla sorger, och vad vi slitit här,
ej tanken längre fångslas, den flyr till vännen kär.

Men när vår kraft är bruten av mödor och besvär,
en arm kanske bortskjuten, ett öga borta är,
kanske i skuld vi häfta till snickar'n för ett ben,
då är det få som känner den rallaren igen.

Till sist ett råd jag giver till dig, som själv förnöjd
ser neder uppå rallar'n, av år och mödor böjd:
Bryt ej för hastigt staven och ryt ej strax "vet hut",
om han sitt bröd begärer, du vet ej själv ditt slut.

En hälsning nu jag sänder till er, I raske män,
bland vilka jag arbetat och alltid varit vän,
mitt namn jag icke nämner, vad skall det tjäna till?
Om ni försöker gissa, mitt lov ni har därtill.